

De zingende kruijer

Zich vermakende met een aantal fraaije Liederen, welke veel gezocht en gezongen worden. Alle op bekende en aangename wijzen.

bron

De zingende kruijer. Zich vermakende met een aantal fraaije Liederen, welke veel gezocht en gezongen worden. Alle op bekende en aangename wijzen. F.G.L. Holst, Amsterdam z.j. [ca. 1850]

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/_zin002zing01_01/colofon.htm

© 2009 dbnl

De Kruijer zingt:

Ik ben een Kruijer naar den trant,
En ook daarbij nog vrij,
Van hoofd tot toon vol liefdebrand,
Kom, Meisjes! kom bij mij;
Want ik heb 't liefste zulk een vracht,
Zoo wel bij dag als bij de nacht,
'k Krui hard, zacht, netjes bij mijn hiel,
En 't loon is zeer civiel,

Die mij het beste dan bevalt,
Krijgt zitting in 't Pothuis,
En zoo zij met geen heertjes malt,
Maak ik van haar mijn kruis.
Want meisjes nukken, vrouwen kwaal,
Dat heeft dat goedje allemaal,
'k Leef met haar vrolijk en te vreè,
't Hennipzeel maakt 't al gedwee.

De zingende Kruijer.

Wijze: *Dat vrij een vrek, enz.*

Welaan mijn pakje opgevat,
 Al is de vracht wat zwaar,
 Geen kruijer in de gansche stad
 Was ooit mijn evenaar.
 Al komt er dan het zweet eens uit,
 Ik leef er vrolijk van,
 En van het hennipzeel op mijn huid,
 Wordt haast mijn baas een man.
 Ik draag en krui, voor al de lui,
 Ik ben nog in mijn jeugd,
 En kom ik bij mijn wijfje,
 Dan smaak ik ware vreugd. *bis.*

- 2 Dat's weer een vrachtje voor plezier,
 Ik krui het met vermaak,
 Al is, het aan een venusdier,
 Het is nothans mijn zaak.
 Een braaf man schuwt de slechtigheid,
 Maar was ik ongetrouwd,
 Geloof mij menig' lieve meid,
 Werd braaf door mij gekrouwd;
 Ik draag en krui, ben nimmer lui,
 Maar laat zulks voor de jeugd,
 Want kom ik bij mijn wijfje,
 Heb ik dezelfde vreugd. *bis.*

3 Het geld maakt zware arbeid ligt,
 En leert ons vrolijk zijn,
 Bij het volbrengen onzer pligt,
 Zoo is het ook bij mijn.
 Al staat het hennipzeel als een kruis,
 Geblakerd op mijn rug,
 Kom ik met braaf wat geld in huis,
 Dan ben 'k op nieuw weer vlug.
 Welaan ik krui, en geef den brui,
 Aan al 't vermaak der jeugd,
 Want 's nachts schenk ik mijn wijfje,
 En zij aan mij de vreugd. *bis.*

4 't Is zeker niet zoo als voorheen,
 De footjes zijn gering,
 En 't volk is meestijds op de been,
 Dat's ook een lelijk ding;
 Geen Naaister of geen Keukenmeid,
 Vult mij de magere buik,
 Wanneer 'k voor haar in korten tijd,
 Een boodschap doe ter sluik;
 Nogthans ik spring, ik krui en zing,
 Voor ouderdom en jeugd,
 Schoon ik het losse leven,
 Wil ruilen voor de deugd. *bis.*

Zoo zijn de Meisjes.

Wijze: *O schoonste aller vrouwen.*

Ik laat het minnen varen,
 Wijl ik geen voorwerp vind,
 Dat mij heeft behaagt tot paren,
 Ik heb laatst een meid bemind,
 Die mij wel kon bekoren,
 Maar eindelijk schoon zij

Haar trouw mij had gezworen,
Een ander koos voor mij.

- 2 Wat heb ik niet al jaren
Staan hunkeren om die meid,
Of ik haar mogt begluren,
Ach, welk een malligheid!
Hoe deed zij mij wel wachten,
In hagel, sneeuw of wind,
Daar ik was vol gedachten,
Dat 'k hart'lijk werd bemind.
- 3 Maar ze nam een ander minnaar,
Waarom, dat weet ik niet?
In plaats dan van verwinnaar,
Zij mij de nek nu biedt.
Maar ik verfoei haar streken,
Verwenscht haar snood bestaan,
Om de ontrouw mij gebleken
Spreek 'k nooit een meid weêr aan.
- 4 Heeft een mij loos bedrogen,
En hoop te leur gesteld,
Mij schand'lijk voorgelogen,
En mij te wreed gekweld.
Geen tweede zal mij schade,
Ik zoek geen ander meer.
Ik verhuis zoo een versmaade
En geef aan Bagchus eer.
- 5 Ik ruil voor 't laffe minnen,
Het hartig drinken, ja,
De wijn streelt al mijn zinnen,
En laat geen zorgen na.
Weg, weg, met Kaatje of Trijntje,
Mijn liefde nooit meer waard,
Maar uw genot, o wijntje!
Is al mijn hulde waard.

De zingende Herderszang.

Wijze: *Van Luxemburg.*

Cloris.

Wees welkom, teedre zielsvriendin!
 Gij zijt mijn schat, mijn engelin!
 Vergun mij lieve meid,
 Terwijl ge uw schaapjes weid,
 Dat ik u mag omhelzen,
 Ik heb u reeds zoo lange tijd bemind,
 Schenk dan uw hand aan u verliefde vrind,
 En bluscht mijn minnebrand,
 Mijn wollig vee en land,
 Geef ik ten onderpand.

Roosje.

Neen, Herder! staak uw loos gevlei,
 Uw taal is ligt bedriegerij,
 Schenk ik mijn eer en trouw,
 Dan zou het naberouw
 Misschien mijn zinnen kwellen,
 Daarom gaat vrij en zoekt een and're maagd
 Aan wien uw dwaze minneklagt behaagd,
 Ik haat die korte vreugd,
 Die tegen eer en deugd,
 Het dartel hart verheugd.

Cloris.

Neen, Roosje! denk niet dat mijn mond,
 U vleit op eenen valschen grond,
 O neen mijn teeder hart,
 Ontbrand in minnesmart,
 Ik voel mijn liefde klimmen,
 Ik zal u minnen tot aan 't duister graf,
 Niets zal u rukken van mijn boezem af,
 Geen druk nog tegenspoed,
 Dooft ooit in mijn gemoed,
 Dien teedre minnengloed.

Roosje.

Zoo gij mij dan opregt bemind,
 Mijn waarde Cloris! dierbre vrind,

Dan schenk ik u mijn hand
 En hart, ten onderpand,
 Van mijne wederliefde,
 Dan zult gij zijn mijn dierbre echtgenoot,
 Niets zal ons scheiden dan alleen de dood,
 Dien zuivre liefdegloed,
 Zal in ons jong gemoed,
 Voor eeuwig zijn gevoed.

Ninneklagt van eene Herder aan zijne Herderin.

Wijze: *O schoonste aller vrouwen.*

Ach, Herderin! ootmoedig,
 Ik kniel al voor u neêr,
 Ik min u overvloedig
 Ach, mint mij toch ook weêr;
 Bedroeft ben ik van zinnen,
 Godinne van de min,
 Ach, laat ik toch verwinnen,
 En neemt mij toch eens in.

2 O lieflijk vermogen,
 O wonderlijke kracht,
 Mijn hart dat wordt gebogen
 En tot de min gebragt;
 Om u mijn Lief te spreken,
 Die veinst of niet en mint,
 Die nooit hoort naar mijn smeken,
 Maar 't al slaat in de wind.

3 Nogthans mijn Lief! eerwaardig,
 Door u, mijn lieve meid!
 Word' ik gemaakt zeer vaardig,
 En tot de min geleid;
 Ik weet, ach, geene reden,
 Waaruit mijn liefde spruit,

Al mijn genegenheden,
O, uitverkoren Bruid!

4 Ach, Herderin! ziet neder,
Ziet wie hier voor u leid
Gebogen, ik kom weder
Mijn allerliefste meid;
Vertrouwd toch steeds mijn minnen,
Die nooit iemand bespot,
Ach, wijze Herderinne!,
Houd mij niet voor uw zot.

5 O zon, o gulde stralen,
Laat doch uw klaar gezigt,
Eens door de wolken dalen,
Gun mij het minste licht;
Het minste van uw minne,
Laat mij dan bij haar zijn,
Zij is toch mijn vriendinne,
Mijn zoete medecijn.

6 Ach, zieltje! die gestrengeld,
Gestrengeld is door mijn,
Gesmolten en gemengeld,
Ach, mogt het waarheid zijn.
Mogt ik met u in vreugde,
Genieten hier op aard,
Met u in ware deugde,
De vreugd dat 't huw'lijk baart.

Aria.

Kom, lief meisje! voor de ramen,
Liefde, liefde, houdt de wacht;
Schimmen van verliefde dwalen,
Dalen, dwalen rond bij nacht. *bis.*

2 Zwart, daar maan of sterren schijnen,
Is 't voor het, voor het gezigt,

Daar de minnende oogjes kwijnen,
Is het helder, helder licht. *bis.*

3 Wilt uw minnaars klagt aanhooren,
Kom in zijne, zijne arm,
Zijne vingers zijn bevroren.
Maar zijn hart, zijn hart is warm. *bis.*

4 Kom, lief Meisje! voor de ramen,
Liefde, liefde, houdt de wacht,
Schimmen van verliefde dwalen,
Dwalen, dwalen rond bij nacht. *bis.*

Aria, uit het zangspel: Blaize en Babet.

Voor u alleen plukte ik deez' bloemen,
Ontvangt dit Roosje van Babet,
Het roosje boven al te roemen,
Hetzij mijn tulpje of violet, *bis.*

2 Och prent de bloempjes toch in uw zinnen,
Welker glans toch eens verschiet;
Ach, blijft mij toch standvastig minnen,
Ik leef door liefde en anders niet. *bis.*

3 Voor andre moet ge uw wezen trekken,
Beschouw mijn hart en mijn gelaat,
Neen, nooit zal ik mijn liefde ontdekken,
Indien gij mij maar niet versmaad. *bis.*

4 Wij dansen vrolijk met genoegten,
Babet en Blaize met elkaâr,
Lizette zal zich daarbij voegen,
Straks verliet zij mij om haar. *bis.*

Een nieuw Lied.

Wijze: *Een Kuipertje, enz.*

Een Pluimgraaf uit koejendrijversstand,
Met zeven dubbeltjes overgevlogen,

- Zocht vrouw fortuin in Nederland,
 Maar vond zich fluks door haar bedrogen.
 Nederlandsch goud had hem vergast,
 Schoon 't Pijperspakje hem beter past.
 Hengsten maar, hengsten maar, zoo 't behoort,
 Het goud had onzen Mof bekoord.
- 2 In Frankrijk blinkt joe zooviel gold,
 Denkt vrouw fortuin daar meerder gunstig,
 Dacht onzen held, daarheen gesold,
 Men snijder daar zoo vlijtig en konstig,
 Of spelen mijn fluitken, ik neme de flesch,
 Ich wolh daar nemen einen les.
 Hengsten maar, hengsten maar, zoo 't behoort,
 De Mof vliegt naar een ander oord.
- 3 Onze Plumgraaf werd nu tailleur,
 En had zich propertjes opgetogen,
 Hij leek nu wel een pauvre seigneur,
 Nu weer naar Holland overgevlogen,
 Voor honderd gulden en een duit,
 Speel hij te 's Hage op zijn fluit.
 Hengsten maar, hengsten maar, zoo 't behoort,
 Voor honderd gulden en een oord.
- 4 Wie dacht toen dat onze Plumengraaf,
 Deez' zwerveling uit der moffenhorden,
 Die oude hern und phaffer slaaf,
 In Holland redenaar zou worden.
 Dat deze pauvre en gladde seigneur,
 Van kouzen, zou worden fabrikeur.
 Hengste maar, hengsten maar, zoo 't behoort,
 Gantsch vlijtig aan het braaijen voort.
- 5 Als 't vaderland aan ziekte kwijnt,
 Heeft onzen held genezingsmiddelen,
 Maar lacie! zoo als 't mij toeschijnt,
 Wil hij eerst in uw zakken kiddelen,
 Opdat gij zoudt geven ieder wat,

Om kouzen te braaijen in de stad.
 Hengsten maar, hengsten maar, zoo 't behoort,
 Misschien gaat de Mof met de buidel voort.

- 6 Heil zij u allen toegebracht,
 Heil zij die Neêrlandsch wetten maken,
 Heil zij mijn oude meesterknecht,
 Door hem zal 't volk aan brood geraken.
 Heil zij mijn oude moffenfluit,
 En daarmee is het schouwspel uit.
 Hengsten maar, hengsten maar, die niets geeft
 Dat deez' voor onze hengstaf beeft.

De klagende Minnaar.

Op eene bekende wijs.

Ik vliede alle vreugde, Ik sterf van ongeduld,
 Dat mij aan 't hart zoo kwelle,
 Dat is der liefde schuld;
 Die plaagd en kwelt mij immer heen,
 Ik weet van angst niet meer waarheen,
 Wie heeft zulks ooit gedacht?
 De liefde, ach de liefde, heeft mij zoo ver gebragt. *bis.*

- 2 Ik weet wel wat mij kwelle,
 Ik sterf van ongeduld,
 Dat mij het hart ontstelle,
 Dat is der liefde schuld,
 Die plaagd en kwelt mij immer heen,
 Ik weet van angst niet meer waarheen!
 Wie heeft zulks ooit gedacht,
 De liefde, ach de liefde, heeft mij zoo ver gebragt. *bis.*

- 3 Gij kleed u naar de winter,
 Gelijk een winterhaan,

Het sneeuwt en regent ginter,
 Gij liefde denkt daar aan.
 Gij plaagt en kwelt mij immer heen,
 Ik weet van angst niet meer waarheen!
 Wie heeft zulks ooit gedacht,
 De liefde, ach de liefde, heeft mij zoo ver gebragt. *bis.*

4 Gij kleed u naar den zomer,
 Gelijk de schoone Diaan,
 Ik zal straks bij u komen,
 Zoetlief! gedenk daaraan.
 Gij plaagt en kwelt mij immer heen,
 Ik weet van angst niet meer waarheen,
 Wie heeft zulks ooit gedacht,
 De liefde, ach de liefde, heeft mij zoover gebragt. *bis.*

5 In herfst en regenvlagen,
 Moest ik al veel uitstaan,
 Soms tijds bij nacht en dagen,
 Moest ik maar blijven staan.
 Gij plaat en kwelt mij immer heen,
 Ik weet van angst niet meer waarheen,
 Wie had zulks ooit gedacht,
 De liefde, ach de liefde, heeft mij zoover gebragt. *bis.*

6 De liefde treft het koelendst hart,
 Hoe koud het ook mag zijn,
 De liefde is 't die mij verward,
 O Goôn! gij kent mijn pijn.
 Gij plaagt en kwelt mij immer heen,
 Ik weet van angst niet meer waarheen,
 Wie heeft zulks ooit gedacht,
 De liefde, ach de liefde, heeft mij zoover gebragt. *bis.*

Aria uit de Toverfluit.

Mogt ik eind'lijk u genaken,
 Voorwerp van mij minnengloed,
 Eenwig leven, voor uw blaken,
 Is mijn heil mijn eenigst zoet. *bis.*

2 Om u te derven, wil ik liever sterven,
 Door een straal van uw gezigt,
 Kan ik het leven, aan u geven,
 Als een koest'rend zonnelicht. *bis.*

3 Niets weerhoud ons het vermogen,
 Om te spreken met malkaâr,
 Door een lonk slechts van uw oogen,
 Wordt ik straks mijn lot gewaar. *bis.*

4 Hij die door liefde, zoo teeder griefde,
 Maar een straal van uw gelaat,
 Laat zij trekken, Om mij te ontdekken,
 Dat hij mij nooit wederstaat.

Een nieuw Lied.

Wijze: *Cupidootje, Venus wichtje.*

O wat een vermogen, Vindt men in de min,
 Als men hem mag voegen, Na zijn lust en zin,
 Bij een Herderinne, Daar een jong gezel,
 Met zijn hart en zinne, Om woelt en leid gekwel.

2 Als men mag verkeerren,
 Bij een Maagd plaisant, Om haar te carresseren,
 Dat haart minnebrand, Liefde kan 't verwekken,
 Daar m' nooit om heeft gedacht,
 Harten kan zij trekken, Liefde komt onverwagt.

3 Waarom moet ik dwalen, Zeg mijn Herderin?
 En dus altijd malen, Daar ik u zoo min?
 Moet ik om u treuren, Dat baart mij droef geklag

Laat het toch gebeuren,
Dat ik u aanschouwen mag.

4 't Is niet lang geleden, Dat ik u, Godin!
Kwam voorbij getreden, 't Was een zoet gewin,
Want u gulde stralen, Waren mij een medicijn,
Mijn doevige kwalen, Kan er van genezen zijn.

5 Troost is mij van noode,
Lief mij troost gegund,
Ach, Minnegoden! Doet al wat gij kunt,
Bij mijn Lief, mijn schoone!
Steek haar hart in ligte brand,
Wilt mijn ziel doch kroonen,
Door 't geven van haar hand.

6 Mijn bedroefde minne, Heden nu gestuit,
Dat gij uw straffe zinnen, Eenmaal nederbuigt,
'k Zal voor u sterven, En met u zijn verblijd,
Zal ik troost verwerven, Lief! zoo is 't nog tijd.

Zamenspraak tusschen een Vrijer en Vrijster.

J. Indien dat gij, o jonge jeugd!
Het zoet van uwen staat
De grond van alle zoete deugd,
Eens wist en hoe het gaat,
Ik wed dat voort een jong gezel,
En ook een maagdlijn vond,
Elk zou hem door dat zoet gekwel,
Hem voegen in 't verbond.

2 Men zou verbinden vroeg en laat,
Veel hartjes aan malkaâr,
Deez' zoete gulden liefdestaat,
Omhelzen menig Paar!
't Zou met veel jonge lieden zijn,
De hemel op de aard,

Gedurig is het zonneshijn,
Daar de liefde zamen paard,

M. En beel u niet wat wonders in,
Al wordt er dit gezeid.
Dat even in de zoete min,
De meeste vreugde leid.
Het is altijd niet even mooi,
Kom, Zoetelief! maar te bed,
Men ziet dat dikmaals om een strooi,
Het ook wel wordt verzet.

2 De man is dikmaals al te stuursch,
Zijn hoofd dat staat niet wel,
Ziet altijd even bang en zuur,
En toont hem altijd fel.
Hij slaat zijn lieve bedgenoot,
En stoot ze van hem uit,
Dit duurt dikwijls tot aan zijn dood,
Is dat geen blijde bruid?

J. Neen, speelnoot! dat en raaije niet,
Dat maakt jij al te krom,
Dat is gemaakte huizverdriet,
Ik keer het anders om.
Twee zieltjes die in ware deugn,
Te zamen zijn gepaard,
Genieten altijd zoete vreugd,
Want liefde is zoet van aard.

2 Het huwlijk is een schoone zaak,
Een aardsche paradijs,
Vol melodij en zoet vermaak,
En heeft een hooge prijs.
Geen ed'ler vreugd wordt ooit geteeld,
Dan door een echtbesluit,
Daarbij zoo wordt ook afgebeeld,
De geestelijke Bruid.

M. Wat vindt men al voor tegenspoed,

Wanneer men is getrouwd,
 Wat niet al veel zuur en zoet,
 Zoodat het menig rouwt.
 Veel jammer en veel droevig wee,
 Veel hartzeer en verdriet,
 Het huwlijk is een groote zee,
 Vol lijden als men ziet.

J. Wel, Meisje! dat is misverstand,
 Het zal wel anders gaan,
 Wanneer gij dan een hupsche kwant,
 Liefkoozende ziet aan.
 Gelijk als toen gij, zoete meid!
 Ook eertijds hebt gekraait,
 Maar nu zoo is het zeggen uit,
 't Kompas dat is verdraaid.

2 Geluk, dat wij in onze staat,
 Gezegend mogten zijn,
 Alsdan ik bij u kom te baat,
 In blijdschap of in pijn.
 En leven wij te zaâm in vreugd,
 In druk of tegenspoed,
 In liefde en in reine deugd,
 Wij leven welgemoed.

Beurtzang, tusschen *Annette* en *Lubijn*.

Wijze: In plaats, in plaats van minnen.

Lubijn.

In 't schuduw van de boomen,
 Mag ik u dan alleen,
 Ter liefde bekroonen,
 Bekoorlijke Annet.
 Nu zing ik uit het boekje,
 Een liedje van de min,

Dat streelt bij dit bezoekje,
Op 't aangenaamst mijn zin.

Annette.

Neen, vleijende Lubijn!
Ik zong daar op mijn floort,
Dat nooit een maagd te zijn,
Wanneer ik heb gehoord,
Een minnaar te smeken,
In wantrouw op zijn woord,
Eer hij door looze streken,
Mij al te ligt bekoord.

Lubijn.

Wantrouwt gij dan mijn bede,
Belooft 't woord van ja,
Met duurzame eden,
Slaat de smart niet gâ,
Die ik om u moet voelen,
Door liefdesvuur geblaakt,
Gij kunt alleen mij koelen,
Wordt er toch door geraakt.

Annette.

Ik wil uw vuur niet voeden,
Opdat het mij niet deer,
't Zal mij voor branden hoeden,
Gelooft mij op mijn eer,
Zou ik met losse zinnen,
Mijn blijde vrije staat,
Verwisselen voor het minnen,
Te zot is toch die praat.

Lubijn.

Veel zotter zijn de gaven,
De schoonheid zonder min.
Door tijd te zien begraven,
En dat zonder gewin.
De jeugd te zien verbloeiën,
Annette! och wat verdriet.
Zou geen liefde in u groeiën,
Ach, schuw de min toch niet.

Annette.

Zou ik dwang gedoogen,
Hij smeed mijn huwlijksjuk,

Als de liefde is vervlogen,
Leeft men te veel in druk.

Lubijn.

Ik zal uw eeuwig minnen,
Brenge u 't duurzaamst zoet,
Dat liefde schenkt te binnen,
Annette! gelijk gij moet.

Annette.

Ach, laat mij eenzaam peinzen,
Lubijn! laat mij alleen,

Lubijn.

Kunt gij de min ontveinzen,
De liefde, o schoone! neen,
Zou gij mij kunnen haten?

Annette.

Ach, vraag mij nu niet meer,
Ik moet het veinzen laten,
Lubijn! ik min uw weêr.

Lubijn.

Zie hoe de Goôn 't kan keeren,
Altoos in mijn heil,
De deugd moet triumfeeren,
Schoon veracht een korte wijl.
Laat ik 't nu aanhooren,
Dus vol luister uit zijn troon,
Wat voor mij is beschooren,
Annette tot mijn loon.

Een nieuw Lied.

Op het leven en de vreemde opschik van de hedendaagsche jonge Dochters uit de buurt.

Wijze: *Dat vrij een Vrek zijn schijven telt.*

Komt Meisjes! die van deze trant,
Zoo ligt geschapen zijt,
Ik geef u raad aan alle kant,
Hoe dat gij 't beste vreidt;
Een hoed met hokken diend vooral,
Een groote pluim op zij,
Uw muts geplooit, gelooft dit zal

- U maken vreijerij;
Ik juich en zing, 't is zonderling,
Want nergens vindt men deugd,
Men smaakt reeds lang te voren,
't Genot der huwlijksvreugd.
- 2 Maar heeft een jongman u bekoort,
En heeft hij eens geproefd,
Van 't geen het echt-altaar behoort,
Zijt daarom niet bedroefd;
Koopt buikjes van een maand of vier,
En zegt: nu ben ik zwaar,
Neemt vrij met and're uw plezier,
De koopmanschap is klaar;
Ik juich en zing, 't Is zonderling,
Want nergens vindt men deugd,
Men smaakt reeds lang te voren,
't Genot der huwlijksvreugd.
- 3 Gij jonge vrouwtje die zoo graag,
Eens zwanger toonen wilt,
Gij kunt terecht, ja alle daag,
Die koopmanschap is mild;
Gij weet van 't vrouwelijk bedrijf,
Koopt mede van die soort,
En klaag dan over pijn in 't lijf,
En wat daarbij behoort.
Ik juich en zing, 't is zonderling,
Want nergens vindt men deugd,
Men smaakt reeds lang te voren,
't Genot der huwlijksvreugd.
- 4 Hoe wordt de wereld niet gehuld,
In eene valsche schijn,
Zij is van buiten gansch verguld,
Maar binnen schuilt venijn;
Geen jongman trouwt bijna een meid,
Of ze is al lang voorheen,
Door menig losbol reeds verleid,

Dan zit hij in 't geweën.
 Ik juich en zing, 't is zonderling,
 Want nergens vindt men deugd,
 Men smaakt reeds lang te voren,
 't Genot der huwlijksvreugd.

- 5 Komt, jonge Meisjes! van de trant,
 Gij krijgt er eens een op zij,
 De schoonste jongman van het land,
 Biedt u zijn vreijerij.
 Doch moet gij even in de kraam,
 Al is 't maar in schijn,
 Maak hem de zorg zoo aangenaam,
 Hij wil toch vader zijn.
 Hij juicht en zingt, en danst en springt,
 Hoe men ook met hem suld,
 Al draagt men dikke buikjes,
 met lappen opgevuld.
- 6 Men koopt ze in allerhande soort,
 Nadat men zwaar wil zijn,
 Die koopmanschap is nooit gehoord,
 Van buikjes groot en klein.
 Kom, jonge vrouwtjes! pas getrouwd,
 Gij weet hoe graâg uw man,
 Van een gezwollen buikje houdt,
 En toont dat hij wat kan.
 Kom juicht en zingt, ja danst en springt,
 De jongmans maar gesuld,
 Want voelen zij naar 't lekkerst,
 Dan is het Nest gevuld. (met lappen.)

Liza's klagt, over het vertrek van haar Minnaar, naar den oorlog.

Op een aangename wijs.

Het was 's morgens met den dag,
 Dat den trom de soldaat kwam wekken,

Dat Liza haar minnaar zag,
 Om met 't Regement te gaan naar den slag,
 En voor eeuwig moet ik vertrekken!
 Riep hij bevende met een zucht.
 Vaarwel, Liza! ik vrees geweld,
 Want gij zult welhaast een ander minnen,
 Vaarwel, Liza! ik vrees geweld,
 Want ik moet sterven in het veld,
 Want ik moet sterven in het veld.

2 Hierop wierp deze held,
 Zijn wapentuig ter neder,
 Liza nu in dit moment,
 Viel in zijn armen dood ontsteld,
 Dâarop zoo stroomde haar tranen teeder;
 Aanziet het schouwspel der brave soldaten,
 Want nooit zal ik haar verlater wezen,
 Ziet vrienden, ik gevoel geen smart,
 Want nooit zal ik haar verlater wezen,
 Ik sterf liever aan haar hart,
 Ik sterf liever aan haar hart.

3 Door droefheid afgemat,
 Kan de koelheid u overwinnen,
 En denk eens hoe dat mijn hart,
 Ja hoe geheel mijn zinnen,
 Eens zou bewogen zijn door uw smart,
 Mijn bange ziel nooit meer kan leven,
 Wat zou mij ooit weêr vreugde geven,
 Want nu verlang ik naar mijn dood,
 Maar ach, Colijn! als gij vertrekt,
 Ziet dat mijn leven 't lot doortrekt,
 Ziet dat mijn leven 't lot doortrekt.

De zingende Damon, tot de Godin der Liefde, dat zij het hart van Cloris tot zijne liefde buigen.

Wijze: Kuipertje vol jaloersche pijn.

Liefde die het al verwint,
 Raak mijn Cloris eens het harte,
 Dat zij Damon houd voor vrind,
 En geneest zijn boezemsmarte,
 Die hem schier ondraaglijk zijn;
 Ach, verlos hem van zijn pijn!
 Immers is het in uw magt,
 Spreekt uw goedheid 't is volbragt.

2 Wist ik niet dat ik haar kon,
 Door de trouw gelukkig maken,
 Dat ik zwoer bij maan en zon,
 Door de welstand van mijn zaken,
 Nooit dwong ik dat schoone beeld,
 't Welk in mijn gedachte speelt,
 Dat zij haar mij overgaf,
 Niet tot zegen maar tot straf.

3 Schapen heb ik menigvoud,
 Rundervee en schoone paarden,
 Hoeveel akkers rijk bebouwd,
 Staan op een onschatbre waarde!
 Hoeveel meiden, hoeveel knechts,
 Is het dus wel averrechts?
 Dat ik om haar weermin smeek,
 Die alleenig mij ontbreekt.

4 Vader, moeder, van dien schat!
 Broeders, zusters, zagen 't gaarne,
 Dat ze als Bruïgom mij omvat,
 In het prilste van haar jaren;
 Want zij kennen mijn gemoed,

En huishoudelijken stoet,
 Daarom hemelsche Godin,
 Bnigt haar hart tot wedermin.

5 Ik beloof uw dank-outaar,
 Twee daar van mijn schoonste duiven,
 Tot een offer jaar op jaar,
 Fraai gesierd met grootsche kuiven,
 Haar deswegens, hoort mijn beë,
 Maak mijn Cloris doch gedwee.
 Dat ze haar schenkt aan mij ten bruid,
 En mijn jammer wordt gestuit.

6 Een van 't vaderlands gehucht,
 Daar gij in zijt opgetogen,
 Laat toch de ed'le vrijheidszucht,
 Damon, in uw ziel verhoogen,
 Dat gij zijn geregeld heil,
 Bind aan wet, aan maat en peil,
 Cloris, dierbaar landjuweel,
 Ach, schenk Damon uw geheel.

Een zeer vermakelijke klugt, die er is voorgevallen tusschen een kuipersbaas en zijn meid.

Wijze: *Bon, bon, vive la bon.*

Vrienden, luistert naar de klugt,
 Ik zal 't u zingen vol genugt,
 Hoe dat een Kuiper op een tijd,
 Wierd bedrogen door zijn meid,
 Die hij beloofde twee dukaten,
 Om een nacht bij haar te slapen,
 Kom, kom, Liefje! kom,
 Laat ik je zoenen, laat ik je zoenen,
 Kom, kom, Liefje! kom,
 Laat ik je zoenen, dat smaakt bon.

- 2 De meid sprak: wel schaamd u dan,
Gij bent een getrouwde man,
Speelt toch met uw eigen wijf,
Die is voor je tijdverdrijf.
Doch hij hield niet op met plagen,
En liep gestaâg het meisje vragen:
Kom, kom, enz.
- 3 Deze meid nu was getrouw,
Vertelde 't mooist aan zijne vrouw,
Ik heb geen rust van uwe man,
Waar ik ga spreekt hij mij an,
Hij belooft mij twee ducaten,
Om een nacht bij mij te slapen,
Kom, kom, enz.
- 4 De vrouw die sprak: wel meid zwijg stil,
Accordeer naar zijnen wil,
Ik zal op u slaapkamer gaan,
Vraagt wanneer hij komen kan?
Deze meid is heên getreden,
Naar de Kuiper met zoete reden,
Kom, kom, enz.
- 5 Wanneer komt gij op mijn salet,
Gij zult het vinden proper en net?
De kuiper dacht mijn zaak is goed,
Maar werd gefopt, die arme bloed!
Van deze nacht zoo wil ik werken,
Opdat mijn vrouw het niet zal merken,
Kom, kom, enz.
- 6 's Nachts omtrent ten twaalf uur,
Klopte de kuiper aan de deur,
De vrouw veranderde haar stem,
Zoodra als zij hoorde hem.
Baas, kom gaauw in 't ledekant,
Mijn vuur en licht is al verbrand,
Kom, kom, enz.

- 7 Het was donker op het salet,
De kuiper die liep voort naar 't bed,
De vrouw die heeft hem niet gestoord,
In zijn werk sprak zij geen woord,
Hij dacht ik zal dat vaatje kuipen,
En een slok te minder zuipen,
Kom, kom, enz.
- 8 Als hij zijn werk had gedaan,
Is hij weder opgestaan,
Hij gaf de twee ducaten daar,
En dacht nog dat 't zijn meisje waar,
Nu wil 'k in 't donker maar gaan strijken,
Opdat geen burens mij bekijken,
Kom, kom, enz.
- 9 De vrouw die is naar huis gegaan,
En vroeg kwam ook haar man daar aan,
Zij kookte een ketel chocolaad,
Met suiker, eijeren, delicaat,
Zij sprak: dat zal de man versterken,
Die den heelen nacht moet werken,
Kom, kom, enz.
- 10 Wijfje, jij verkwist mijn geld,
Al werk ik 's nachts ook met geweld.
Zwijg maar stil, mijn lieve vriend!
Ik heb van nacht ook geld verdiend,
Zie daar zijn de twee ducaten,
Die je hebt van nacht bij mij gelaten,
Kom, kom, enz.
- 11 De kuiper die stond als een gek,
Of hij een klap kreeg op zijn bek,
Hij wist niet wat hij zeggen zou,
Toen hij dat hoorde van zijn vrouw,
Ik geloof de meid heeft mij bedrogen,
Dat zie ik nu voor mijn oogen,
Kom, kom, enz.

- 12 Heb ik niet een brave man,
 Die zoo dapper kuipen kan,
 Hij werkt altijd even hard,
 En nog lek blijft steeds zijn vat,
 Zal jij me weer na de meid verlangen,
 Dan haal ik de oogen op uw wangen,
 Kom, kom, enz.
- 13 Oorlof, Kuipers! wie gij zijt,
 Loopt toch bij geen jonge meid,
 Blijft toch bij uw eigen wijf,
 Dan verwacht gij geen gekijf,
 De jonge meiden hebben streken,
 En zij helpen u in gebreken,
 Kom, kom, enz.

Een kluchtig liedekje op een Koe die een Kalf heeft gebaard met een zwarte muts op het hoofd en lange schoenen aan.

Wijze: *Van den ouden Man.*

- Jongheid hoort eens mijn vermaan,
 Ik zal u gaan verkonden,
 Wat dat er op des werelds baan,
 Onlangs weêr is bevonden,
 Lest een Boerin in 't groen,
 Die leide met fatsoen,
 Haar koeitjes langs de velde,
 Voor 't voedsel dat zij daar vond staan,
 't Is waart om te vermelden,
 Kom, hoort deez' klucht eens aan.
- 2 Dit beestje dat was dik en rond,
 Daar moest een kalf komen,
 Hoort eens, als ze in de wei daar stond,
 Wat dat zij heeft vernomen;

Een jufvrouw pront en knap,
 Zij droeg een zwarte kap,
 En schoenen met lange tooten,
 Deez' koe bezag haar wonder wel,
 Dit beest dat heeft verschooten,
 Van zulk een vies model.

- 3 Dit koeitje dat moest naar de stal,
 Want het was vol bezwaren;
 Maar hoort eens wat een vies geval,
 Wat dat het kwam te baren:
 Een kalf prompt en schoon,
 Het pronkte wonderschoon,
 Aardig om te aanschouwen;
 Het was versiert en aangedaan,
 Gelijk als de mevrouwen,
 Die na de mode gaan.

- 4 Op zijnen kop een muts en huif,
 Geestig om te belonken,
 Het was net als een kwezels kuif,
 Zoo stond dat beest te pronken;
 Het hair was gefriseerd,
 In krullen gepalleerd,
 In de ooren pantelotten,
 Zoodat de kop was heel sermant,
 Gelijk vrouwn-calotten,
 Die men draagt te allen kant.

- 5 De voeten daar het op moest gaan,
 Daar had het in behagen,
 Want het had lange schoenen aan,
 Gelijk men veel ziet dragen.
 En linten om het been,
 Zoo kruislings overeen,
 Daar stond het meê te neigen,
 Dit beest vond daarin geen verdriet,
 Als het bezag zag zijn eigen,
 Kende het zijn eigen niet.

6 Den staart die was me wonder net,
 En in een trots gebonden,
 Zoo was dat kalf opgezet,
 Dan heeft men nog bevonden,
 Een sluijer schoon en groot,
 Verder den hals ontbloot,
 Die het kwamen bekijken,
 Stonden versted en namen acht,
 Spraken: het komt gelijken,
 De mode en haar pracht.

8 Voor 't laatst Boerinnen hoort na mij,
 Ik raad het u bij dezen,
 Die met hun koe gaat naar de wei,
 Wilt maar voorzigtig wezen,
 En wilt niet blijven staan,
 Komt er een jufvrouw aan,
 Wilt haar dan maar weg lijden,
 Eer dat het beest krijgt een verschiet,
 Wilt het daarvan bevrijden,
 Dan baard zij zulks niet.

Zamenspraak, *tusschen Leander en Philida.*

Wijze: *Cupidootje, Venus wichtje.*

- 1 *L.* Ach, lieve bekje! Zeg snuggre meid,
 Ik voel nog een trekje, Mij hart is verblijd,
 Of gij mij wilt minnen, Ik wagt met geduld,
 En dat gij uw zinnen, Op mij zetten zult.
- 2 *P.* Hoe kunt gij dit vragen, Zeg beste vrind?
 Daar ik van mijn dagen, Heb anders bemind,
 Ik wil met u leven, In vreugd en in druk,
 God zal ons dan geven, Veel vreugd en geluk.

- 3 *L* Kom dan, mijn Liefde!
 Ik schenk u mijn hand.
 Dat geen leed ons grieve, Maar alles verband,
 Wat ons kan doen schroomen,
 In vreugde verkeer,
 Dan zullen wij komen, Ten toppunt van eer.
- 4 Geluk mijn Beminde, Geluk dan mijn vrouw,
 Laat ons zaâm verbinden, Al door den trouw,
 Onz' schaapjes vermenglen, En zijn algemeen,
 Kom laat ons dan streng'len,
 Onz' harten in één.
- 5 *P.* Mijn gansche leven. Is aan uw verpand,
 Ik wil u dan geven, Mijn hart en mijn hand.
 Om nimmer te scheiden, Voor dat ons de dood,
 Namaals zal verblijden,
 Of in droefheid groot.
- 6 *L.* Ik zweer bij den hemel,
 Bij ster, zon en maan,
 Dat ik op 't aardsch gewemel,
 Uw altoos bij zal staan,
 En nimmer verlaten, Voor dat mij de tijd,
 Het leven mogt laten, Roept in eeuwigheid.
- 7 *P.* Kom, Herderinne? Kom, Herders! bijeen,
 Zijt verheugd van zinnen, En wil in 't gemeen,
 Een bloemenkrans vlechten, Ter eere van mijn,
 Leander is man, En ik ben de zijn.
- 8 *L.* Ik zing toch een dichtje,
 Al tot het besluit,
 Dat Cupido's schichtje,
 Mogt treffen de Bruid;
 Dan leef ik verheugd, Met mijn gezellin,
 In voorspoed en vreugd, Door liefde en min.

Een nieuw lied.

- Zeg mijn lieve meisje,
Wat doet gij zoo laat op straat,
Zeg mij voor een reisje,
Waar gij henen gaat?
- 2 Ik ga Mejufvrouw halen,
Die nog bij haar vrienden is,
Want zij zou verdwalen,
In deez' duisternis.
- 3 Hoeveel zijn uw verdiensten,
Die gij verdiend 't heele jaar,
Bij uw jufvrouw of matresse,
'k Ben er nieuwsgierig na.
- 4 Twintig gulden effen,
Die verdien ik met de knecht,
't Drinkgeld daar beneffen,
Maar het gaat zeer slecht.
- 5 Van deez' avond kunt gij winnen,
Wel vijf pond groot dat is niet klein,
Daarom treedt maar binnen;
Het zal u voordeelig zijn.
- 6 Zooveel ronde schijven,
Die verlekk'ren deze maagd,
Zonder lang te blijven,
Heeft zij de kans gewaagd.
- 7 Maar toen hij zou betalen,
Toen had hij geen geld op zak,
Hij sprak zonder falen,
Ik zal betalen strak.
- 8 Hij schreef de meid een briefje,
En stelde haar uit van dag tot uur,
Dan zal ik u mijn hartediefje,
Betalen deez' kelder huur.

- 9 Zij heeft hem gaan dagen,
 Voor 't Geregt al met er spoed,
 Die hem ook deed vragen,
 Haar verdiende goed.
- 10 Ik had het niet geweten,
 Sprak de vent van het gebrek,
 De keider was gespleten,
 En van anderen lek.
- 11 Zij zei, wel groote Heeren!
 Hij heeft gezworen mij zijn trouw,
 Als dat hij de gaten en spleten,
 Van mijn kelder stoppen zou.
- 12 Met een moest hij tellen,
 Deez' meid haar verdiende loon,
 Hoort mij jong gezellen,
 Welk een avontuur.

Aria.

Op eene fraaije wijs.

- Kon ik een meisje vinden,
 Die steeds haar hart aan mijn,
 Door liefde kwam verbinden,
 Hoe heilzaam zou dat zijn.
 Wat zijn 't geen vreemde zaken,
 Zich steeds door de min te vermaken,
 Ach, Meisjes! heb deernis met mij,
 En ziet eens hoe dat ik lij.
- 2 Kon ik een meisje vinden,
 Die eens haar hart aan mijn,
 Door liefde kwam verbinden,
 Hoe heilzaam zon dat zijn.
 Ach, kan ik dan geen van allen,
 Der aardige meisjes bevallen,

Hielp een mij maar uit den nood,
Het hartzeer brengt mij wis ter dood.

- 3 Kon ik een meisje vinden,
Die eens haar hart aan mijn,
Door liefde kwam verbinden,
Hoe heilzaam zou dat zijn;
Zal men mij geen liefde vereeren,
Dan moet ik door vlammen verteeren,
Doch kust mij een meisjes mond,
Dan werd ik weder regt gezond.

***Een nieuw lied, op hoope van eenen algemeene Vrede, zoodat er eens
een einde aan het bloedvergieten mag komen.***

Op een nieuwe wijs.

Weest verblijd, arm en rijk,
Die hier woont in Nederland,
Hoe dat de Heer zijn gunst laat blijken,
Ondersteund ons met zijn hand.
Schenkt toch de vrede voor elk mensch,
O Heer, dat is onz' hartenwensch.

- 2 Hoe bloedig waren de veldslagen,
Door kanonnen en mortier,
Veel duizenden ter aarde lagen,
En sneuvelde op 't bed van eer.
Zij vochten hevig en verwoed,
Dat koste zoo veel menschenbloed.
- 3 Hoe menig vrouw heeft haar man verloren,
Hoe menig moeder mist haar kind,
Die in zijn bloed toen lag te smoren,
Die zij zoo teeder had bemind.
't Geklag der weduwen is zoo groot,
Daar bleef zoo menig krijgsman dood.

- 4 Weest getroost gij vrouw en kind'ren,
Als gij man of vader mist,
God zorgt voor u zonder hind'ren,
Hij weeuw en wezen vader is.
Verliest ge 't leven in den strijd,
Gij vindt het weêr in d' eeuwigheid.
- 5 Weest getroost gij zwaar gekwetste,
En verblijd u in den Heer,
God keert alles weêr ten beste,
Slaat hij u, hij zalft ook weêr.
Verkreegt ge uw wonden in den strijd,
Die strekken u tot eerbaarheid.
- 6 Dank nu God, gij frisch gezonden,
Dat de Heer u heeft gespaard,
Dat gij nu niet zijt geschonden,
Van het bloedig oorlogszwaard;
God behoeft u in den strijd,
Hem zij uwen dank gewijd.
- 7 't Is beter in de hand des Heeren,
Te vallen, dan door 't oorlogszwaard,
Dat ieder mensch zich dus bekeeren,
En voor zijn straffen zijn vervaard.
En smeken wij, de goede God!
Om sparing van zoo'n droevig lot.
- 8 O Heer! blijft hier de vrede schenken,
Beschermt Gij ons Nederland,
Wilt in genâ uw volk gedenken,
En leidt ons aan uw vaderband;
Weert oorlog, pest en duure tijd,
En maakt ons tot uw dienst bereid.
- 9 Schenkt zegen hen die 't land besturen,
Met 't oog op U, en op het regt;
Verplet hen die op 't bloedgeld turen,
En 't volk hun nooddruft schier ontzegd,
Legt heerschzucht, hovaardij aan band,
En blijft de God van Nederland.

Zamenspraak tusschen een Minnaar en een Minnares, bij het afscheid nemen naar het leger.

Op eene bekende wijs.

Adieu, mijn lief! mijn uitgelezen,
 Ik moet nemen mijn afscheid,
 Gedenk 't kan niet anders wezen,
 Ik moet trekken na den strijd,
 Tot dat de vrede ons zal bekroonen
 Met een tak van Lauwrier,
 Dan zal ik weer bij u komen,
 En verlaten 't krijgsbanier.

2 Minnaar ik had gehoord van vreden,
 Door de gansche Christenheid,
 Moet gij dan weer van mij treden,
 En gaan trekken in den strijd,
 't Is ieder zijn verlangen,
 Ja de wensch op dorp en steê,
 Mogt men de tijding toch ontvangen,
 Dat God ons gaf rust en vree.

3 Schoon kind, gij spreekt zoo van de vrede,
 Gij weet wel dat in Duitschland,
 Daar nog hevig word gestreden,
 En het oorlogsvuur nog brand,
 Dat daar de groote legermagten,
 Vechten met onverschrokkenheid
 Ja bij dagen en bij nachten,
 Is men bezig met den strijd.

4 Mogt God de harte eens bewegen,
 Onder 't menschelijk geslacht,
 Dat wij die wensch van hem verkregen,
 Tot opregte vrede en ééndragt,
 Tot nut en heil voor alle menschen,
 Die hier wonen op 't aardsche dal,

Wie zou niet na de vrede wenschen,
Die hoop ik dat eens volgen zal.

De opregte vrede was te wenschen
Wierd bevestigd in 't general,
Tot nut en heil van alle menschen,
Dat is de hoop van ons allemaal,
Adieu schoon kind nu moet ik scheiden
Tot ik weder bij u keer,
Ik hoop dat ik u zal verblijden,
Met een vredes Lauwerier.

Kermislied.

Stem: Hoe zoet is 't, enz.

De kermis is een droevig feest,
Een feest der ijdelheid,
Hoe menig mensch word dan een beest,
En jammerlijk verleid!
Wat is er menig kermisheld
Op 't kermisfeest ter neer geveld,
Verwoest, verwoest, verwoest.

2 De kermis is een droevig feest,
Een feest der ijdelheid;
Ach wat regeert de booze geest
Op zulk een booze tijd!
Hoe menig danser heeft er wel
Van 't speeltuig naar de naare hel
Gedanst! gedanst! gedanst!

3 Ik wil niet mee ter kermis gaan,
Naar kermis volgt het kruis,
Ik hou niet van die gladde baan,
En daarom blijf ik thuis,
Die gaan wil gaat maar ik gaan niet,
Ik kom niet op het grondgebied
Van Baal, van Baal, van Baal.

- 4 'k Hoor liever op mijn Libanon
Van zoet en zacht gevele,
Van Orphius en Amphion,
Hier aan het scheeprijk Y:
Den een die zingt, den âar die speelt,
Wie is het die de tijd verveelt,
Geen mensch, geen mensch, geen mensch.
- 5 Hij die een vriend van kermis is,
Van zulk een kermis houdt,
Die gaat vrij naar de kermis,
De harst leid al in 't zout;
Maar weet gij wel wat dat ik weet,
Wie van die kermis 't harst niet eet,
Ik niet, ik niet, ik niet.
- 6 De vrolijkheid het hart verheugd,
Zoo roept een and're vol,
't Is waar, maar maakt de kermisvreugd
De hoofden niet op hol?
Van buiten en van binnen nat,
De volle beursen leeg en plat,
O ja, o ja, o ja.
- 7 De kermis komt maar eens in 't jaar,
Zoo zingt een kermisklant,
Ja, kermisgast, dat is ook waar:
Maar stond uw huis in brand,
Al was het dan maar eens in 't jaar,
Zoo liep uw huis doch groot gevaar,
Gij ook, gij ook, gij ook.
- 8 De Botermark, het Leidsche plein,
De groote Oliphant,
Die daar verkeerd kan spoedig zijn
In 't warme Peperland;
De treurgalm die volgt achter na,
Ziet dat gaat naar Batavia,
O wee, o wee, o wee.

- 9 Een ander wederom die vind
In 't kermisfeest geen kwaad;
Wel mensch, zijt gij zoo steeke blind,
Dan is er weinig raad,
Hij die geheel niet zien en kan
Die is gewis een blinde man,
Een mol, een mol, een mol.
- 10 De een roemt op Pinetto's tent,
En die op Magiton,
Maar zeg, is dat geen slegte vent
Die 't brood met toov'ren won;
Ik ben niet voor die toverij,
Ik zing veel liever aan 't Y,
Verblijd, verblijd, verblijd.
- 11 Een ander prijst de witte Beer,
De Leeuw, Leeuwin en Vos,
't Is wel, maar raakt dit beesje weêr
Eens van zijn touwen los,
Dan lijdt gij zeker overlast,
Dan gaat de Leeuw op u te gast,
Op u, op u, op u.
- 12 Een derde zegt ik ben nog jong,
De jeugd die voegt plaizier,
Wel jongeling met eenen sprong
Springt gij misschien in 't vuur,
Spreek nimmermeer zoo los en stout,
Want mooglijk wordt gij nimmer oud,
Mijn vriend, mijn vriend, mijn vriend.
- 13 Wij houden van geen tovertaal,
Wij kiezen 't slooprijk Y,
Daar zingt het vinkje van de taal,
Van Canaâns lekkernij;
Of 't een o f ander zoet gedicht,
Dat hem en ook zijn burens sticht,
Verblijd, verblijd, verblijd.

- 14 Doch zoo gij nog, o kermisheld!
 Wilt naar de kermis gaan.
 Zoo loopt dan met je overgeld,
 Daar pofferkramen staan.
 Smul poffertjes bij pofferbuur,
 Dan zit gij bij een warm vuur,
 En droog, en droog, en droog.
- 15 Maar zulke kaakjes, waarde vrind!
 Als Mie bakt, eet ik graag;
 Gij moest eens voelen hoe gezwind,
 Zij rollen naar de maag.
 Hebt dank, mijn vriend! 't was onverwacht,
 't Geen Hille ons zoo vriend'lijk bragt,
 Vaart wel, vaart wel, vaart wel.

Een nieuw Lied.

Van een jonge Dochter, welke door hare ouders in een klooster is gedaan.

- Het zal mij van mijn levensdagen niet vergeten,
 Dat mijn moeder zei: Anne Marie!
 Wilt u aankleeden, opdat gij bezie
 Wat al het schoonste van de wereld zij,
 En die 't opzigt van 't klooster heeft,
 Die zooveel gratie aan Nonnetjes geeft.
- 2 Zoodra als ik in 't Klooster ben gekomen,
 Zette zij mij een doekje op mijn hoofd,
 De Nonnetjes zeide, zij hadden nooit geloofd,
 Dat mijn dat doekje zoowel zou lijken,
 Nu zit ik hier en slaap alleen,
 Gelijk een arm Nonnetje in droef geweest.
- 3 Ik plagt eertijds te gaan uit wand'len,
 Want werk dat en zocht ik niet,
 Maar ach, helaas! ik dacht om geen verdriet,
 Dat zij mij zoo zoude handelen,

Gelijk al zij nu met mij hebben gedaan,
Al mijne vreugde is nu gedaan.

- 4 Appelen China's, Nooten en Druiven,
Bragten zij mij in overvloed,
't Was maar om mijn geld en om mijn goed,
Daar zij de Meisjes meê weten te krijgen,
Nu zit ik hier, och arme Floor,
Bij al de Nonnetjes op het choor.
- 5 Nu moet ik zitten poppetjes maken,
Ik had veel liever een levendige pop,
Want al mijn zinnen die spelen daarop,
Hoe zal ik daar 't beste aan geraken,
Nu zit ik hier vol droefheid en geweent,
Gelijk een arm Nonnetje en slaap alleen.
- 6 's Avonds moet ik mijn hoofd neêrleggen,
Zonder eens te kussen een jonkman,
't Is tegen mijn zin ên tegen mijn dank,
Maar ach, wat zal ik er tegen zeggen,
Nu zit ik hier el tot mijn droevig kruis,
Gelijk de boevinnen in 't gevangenhuis.
- 7 Had ik voor mijn geld toch maar een man genomen,
Al was 't maar een gemeen soldaat.
Die daar in 't leger voert de venusstaat.
Dan had ik ook bij vrouwtjes mogen komen,
Al krijgen wij soms slagen van den man,
Wij hebben bij nacht daar ook weêr vreugde van.
- 8 'k Wil aan de jongheid een exempel geven,
Van mijn droevig ongeval,
Ik zeg uw dochters eens en vooral,
Dat gij uw in geen klooster gaat begeven;
Neem maar veel liever een frissche jonge held,
Dan wordt gij met 't poppenmaken niet gekweld.

Eene ware historie, geschied te Duinkerken, van Hubertus en zijn vrouw Josina, van het droevig voorval dat zij hebben overgebracht in hun huwelijk, door de valsche lastertong van hare dienstmaagd.

Wijze: *Van Luxemburg.*

- Een valsche tong is een gedrogt,
 Al van den satan voortgebrogd,
     En listig opgevoed,
     Van het vreemdste gebroed,
     Of de helsche geest,
 Twist en tweedragt, moord en gruweldaân
 Wordt door een valsche tong begaan,
     Wraak, laster, haat en nijd,
     Wordt door hare wreedheid,
     Haar eigen straf bereid.
- 2 Ziet hier het klare voorbeeld dan,
 Al van een deugdzaam en een eerbaar man,
     Die met zijn huisvrouw,
     In den echten trouw,
     Kwam in vreugd te leven,
 Tot men door liefde nu te gaâr,
 Hadden drie kinders bij elkaâr,
     Maar merk hoe hun droefheid,
     Door haar arglistigheid,
     Bedacht een booze feit.
- 3 Zij deed haar meester eens verstaan,
 Dat zijn huisvrouw haar had misgaan,
     En het huwlijksbed op 't end,
     Openbaar had geschend,
     Wanneer hij was op reize;
 't Welk hij in 't eerste niet had geloofd,
 Maar op het laatst hem toch zat in 't hoofd,
     Hooft eens wat zij bedacht,
     Voor eene horologie te nacht,

- Had een zijn wil volbragt.
- 4 Als de man nu weder thuis en kwam,
 Die snoode tong haar slag waarnam,
 Daar hij aan tafel zat,
 En steeds in vriendschap af,
 Met zijne vrouw en kind'ren,
 Gaf zij, o soeijelijke schand,
 Haar meester het horologie ter hand,
 En sprak: Heer! ik vond het,
 Met ketting en cachet,
 Van morgen op uw bed.
- 5 De man die barste schier van spijt,
 Door deez' valsche tong vol haat en nijd,
 Hij sprak: o valsche vrouw!
 Verbreekster van den trouw,
 Sloeg haar ter aarde neder,
 Zij riep: och lieve man! hou op met slaan,
 Ik heb u nooit geen ontrouw aangedaan,
 Maar u altijd geëerd,
 En uwen naam vermeerd,
 Ik bid uw gramschap keert.
- 6 De kinderen vielen op hun knieën,
 Als zij dat kwamen aan te zien,
 En riepen met geklag,
 Ach, lieve vader! ach,
 Laat onze moeder leven;
 Hij zag zijn kinders met bedroefdheid aan.
 En liet zijn wreedheid aanstonds overgaan,
 Maar, helaas! wat een forceer,
 Zij leefde in oneer,
 Er was geen liefde meer.
- 7 Het was niet als tweedragt laat en vroeg,
 Op 't laatst de man zijn vrouw wegjoeg,
 Zij die van geen list,
 Of van valscheid wist,

Moest met haar kind vertrekken;
 Ach, hemel! moet ik van verdriet vergaan,
 Zij nam de weg op Londen aan,
 Mijn man heeft mij verjaagt,
 Ik heb geen vriend of maagd,
 Daar ik mijn lot aan klaagt.

8 Zij zwerfde daar met haar kleine lam,
 Tot dat zij in Londen binnen kwam,
 In deez' bedroefde staat,
 En zonder een misdaad;
 Had niets om van te leven,
 Maar ziet een Zeeman die kwam daar voorbij
 Zijn hart werd geraakt door medelij,
 Over de vrouw en kind,
 Die daar ging onbekend,
 Geen bedelen gewend.

9 Hij vroeg haar waar zij was van daan,
 Zij sprak met oogen vol getraân,
 Van Duinkerken mijn vrind,
 Toen heeft hij haar gekend.
 Hij was daar ook woonachtig,
 Was gij te voren daar geen jufvrouw ziet;
 Zij sprak: mijn goede vriend ik ken u niet,
 Want zij schaamde haar zeer,
 Toen vroeg hij haar niet meer,
 En nam zijn wederkeer.

10 Terwijl deez' vrouw die armoê leid,
 Zocht die valsche tong van haar dienstmeid,
 Al door haar loos gevlei,
 En zoete lekkernij,
 Haar meester te verleiden,
 Maar neen hij leefde treurig in de rouw,
 Zijn hart was altijd tot zijn huisvrouw,
 Zoodat die valsche tong,
 Haar aanspraak of gedwong,
 Hem niet ter harte gong.

- 11 Als zij zag dat haar snoode list,
 En booze voordragt was gemist,
     Nog al haar vleijenstaal,
     Geenen zegenpraal,
     Op zijn hart kon winnen,
 Is zij op haar slaapkamer gegaan,
 Beschreef eerst al haar gruweldaân,
     Met eenen dolle kop,
     Daarna nam zij een strop,
     En hing haar zelven op.
- 12 Des morgens als de dag aan kwam,
 Hij zijnen dienstmaagd niet vernam,
     Hij liep zeer boos van zin,
     Hare slaapkamer in,
     En zag haar daar gehangen,
 Doch schoon hij vol van schrik en vreeze was,
     En in den brief van al haar boosheid las,
     Waarin hij breed en wijd,
     Zijn vrouws onnoozelheid,
     Verklaarde en uitleid.
- 13 O God! mijn hart dat barst van rouw,
 Als ik gedenk de onschuld van mijn vrouw,
     Zal zoeken overal,
     Of ik haar vinden zal,
     Met mijn twee lieve kindren;
 Hij bad aan God en vroeg aan hem om raad,
 In zijn bedrukte en bedroefden staat,
     Maar hoort hoe een zeeman,
     Die nu van Londen kwam,
     Die deed het hem verstaan.
- 14 Ik heb uw vrouw en kind erkend,
 In ziekte en in droef ellend,
     Te Londen op de straat,
     In een bedroefden staat,
     Zij moest een aalmoes vragen.
 Deez' heer die dankte God met hart en mond

- Hij was verblijd dat bij de tijding vond,
 Hij sprak: mijn waarde vrind!
 Ik blijf u zeer gezind,
 Al voor mijn vrouw en kind.
- 15 Ik zal gaan zoeken overal.
 En hij voer naar de Engelsche wal,
 Zijn zonen spraken: ziet
 Vader wij keeren niet,
 Tot we onze moeder vinden.
 Hij zuchtte dikmaals om zijn kind en vrouw,
 Ik hoop dat ik hun nog eens weer aanschouw,
 Hij nam zijn chais en vee,
 Met zijn twee kind'ren meê,
 Tot Londen in de steê.
- 16 Als hij tot Londen binnen kwam,
 Zijn paard een snelle loop daar nam,
 Dat het vloog als een wind,
 Overreedt een kind,
 Dat daar op straat al speelde,
 De burgers riepen: staat! ei staat!
 Gij hebt hier een kind overreden op straat,
 Hij deed zijn paard stil staan,
 En is geheel belaân,
 Tot bij het kind gegaan.
- 17 Hij zeide: brave Burgerliên!
 Ik en hebbe het kind niet gezien,
 Wijst mij maar de ouders aan,
 Ik zal 't al vergoeden gaan,
 En het ook laten genezen;
 Daarbij betalen voor de pijn en smert,
 Dat kind beweegt zoodanig mijn hert,
 Of het was mijn eigen bloed,
 Mijn lang gedrukt gemoed,
 Mijn weên en zuchten doet.
- 18 De moeder die dit hoorde ras,
 Dat daar haar kind overreden was,

Die kwam geheel ontsteld,
 En wilde met geweld
 Aan dien man zich wreken,
 Maar zoo dat zij hem bezag,
 Zij riep: God! hoe wonderlijke dag,
 Viel als in bezwijking,
 Daar die man haar ontving,
 Tot elks verwondering.

19 Hij riep: o God! het is mijn vrouw,
 Loopt vrienden haalt den Docter gaauw,
 De kinders riepen blijd,
 Daar men van vreugde schreit,
 Het is onze eigen moeder!
 Die de goede God ons weder vinden liet,
 Nu smaakt men weder vreugde na verdriet.
 O dag van vreugde en schrik,
 O wonder oogenblik,
 Van het Opperal beschikt.

20 Zoo haast zij eenig voedsel nam,
 En een weinig tot haar zelve kwam,
 Vraagde zij: lieve man!
 Wat was de oorzaak dan,
 Van al uw toornigheid?
 Ach, beste vrouw! ik was misleid,
 Van onze snoode valsche dienstmeid,
 Die haar gehangen heeft,
 Ik bidde het mij vergeeft,
 En met mij vreedzaam leeft.

21 Ik vergeef u alles mijn vrind,
 Maar helaas ons overreden kind,
 Door mij teêr opgevoed,
 Ja het vleesch en bloed,
 Van zijn lieve vader!
 Ach, vrouw! zei hij, spreekt daarvan niet meer,
 Het zijn de werken van de Opperheer,
 Herstel uw droef gemoed,

't Is God die alles doet,
Dat valscheit buigen moet.

- 22 Hij kleede haar weder als een jufvrouw,
En hielp haar uit den druk en rouw,
De vreugd bij ieder mensch,
Die ging naar elks wensch,
Ja was niet uit te spreken;
Ziet hoe opregte deugd nu zegepraalt.
En hoe de valscheit in den afgrond daalt,
Verfoei het klappen dan,
Al tusschen vrouw en man,
Neemt hier een voorbeeld an.

Een nieuw Lied.

Ik zal u eeuwig minnen,
Voorwerp mij zoo waard,
Gij speelt staâg in mijn zinnen,
Gij zijt mijn schat op aard,
Gij zijt mijn vreugd, En zielsgeneugt,
Wie moet u niet waardeeren?
Uw deugd, uw schoonheid en verstand,
Bindt mij met een onbreekbre band,
Ach, zielsvriendin, Schenk mij uw min,
Ik zal u eeuwig minnen.

- 2 'k Heb daarvoor niets te vreezen,
Dan is mijn heil volmaakt,
Dan is, mijn Uitgelezen!
Mijn vreugd in top geraakt.
Dan zal mijn hart, Bevrijdt van smart,
't Genot der liefde smaken,
Ach, dat altoos het minnevuur,
Zoolang ik leef, ja eeuwig duur,
't Genot groeit aan van uur tot uur,
O min uw min doet blaken.

Herderszang.

- 's Morgens als hij mij kwam wekken,
 Met het kriecken van den dag,
 Kwam hij aan mijn venster trekken,
 Toen ik in mijn rust nog lag.
 En hij zei: mijn Lief geprezen, *bis*.
 Opent toch u deur voor mijn,
 Want de dag is reeds gerezen,
 Spoed u dus ook maar hij mijn.
- 2 O mijn Lief mijn uitverkoren,
 Sprak zij met bevreesd geluid,
 Zal geen ander u bekoren,
 Treedt dan nader tot uw bruid.
 Ach hoe lieflijk is het minnen, *bis*.
 In de vroege morgenstond,
 Dan hoort men de vogels zingen,
 Vrolijk overal in 't rond.
- 3 Lieve overschoone Annette,
 Sprak mijn waarde bruidegom;
 Deez' roos wil 'k op uw boezem zetten,
 Ik omhels u wederom;
 En zoo smaken we met elkander, *bis*.
 Deze liefelijke geur,
 Zoo trouwt Annette met Leander,
 In het êelste van haar fleur.
- 4 O gij twee verliefde schoone!
 Leeft te zaâm in rust en vree,
 Wilt u beider liefde toonen,
 Dat is onze wensch en beê.
 Wilt de huwlijksliefde smaken, *bis*.
 Op het zachte veren bed,
 Dat doet schoone telgen maken,
 En een leven onbesmet.
- 5 Kom, speel nu op bas en fluiten,

Ter eere van dit Paar,
 En wil de vreugd besluiten,
 Met 't klinken van de snaar:
 Op de bruiloft van Annette, *bis*.
 Met Leander hare vrind,
 Wilt de deugd geen palen zetten,
 't Is hier liefde wat men vindt.

Aria uit de twee Savonjaards.

- Luistert eens Jeannette,
 Staat iets moois u aan, laridette,
 Luister eens jeannette,
 Om naar Parijs te gaan.
 Ja doch, mijnheer! ja doch, mijnheer!
 Sprak de Bruinette,
 Maar waarom mij, maar waarom mij,
 Dit aangeboón,
 Hoe lieve Jeannette,
 Gij met zoo veel schoon laridette,
 Hoe lieve Jeannette, vindt dit ongewoon.
- 2 Luistert eens Jeannette,
 Zoo gij geld bemind laridette
 Luistert eens Jeannette,
 Daar neem aan mijn kind.
 Och, och, mijnheer! Och, och, mijnheer!
 Zei de bruinette,
 Om wat te doen? Om wat te doen?
 Mij geld geboón,,
 Hoe lieve Jeannette.
 Gij met zoo veel schoon laridette,
 Hoe lieve Jeannete, vindt dit ongewoon.
- 3 Luistert eens Jeannette,
 Geef me een lekkere zoen laridette,

Luistert eens Jeannette,
 Toe dat moest je doen:
 Och, och, mijnheer! och, och, mijnheer!
 Zei de bruinette,
 Ik weet niet hoe, ik weet niet hoe,
 Ik 't zeggen zal;
 Weet dan dat Jeannette,
 't Geeft voor niemendal, laridette,
 Weet dan dat Jeannette, 't geeft voor niemendal.

Het vergenoegen.

- Gepaart met een deugdzame gade,
 Is ons geluk op aard volmaakt,
 Men vreest geen grievende ongenade,
 Wanneer geen ééndragt wordt geslaakt.
 Met ware liefde en rein genoegen,
 Geen overvloed en weinig wijn,
 Waarbij geen boezemsmart zich voege,
 Kan ieder ligt gelukkig zijn.
- 2 Als 't belang van mijne zaken,
 Mij slechts een dag van huis af houd,
 Wat vreugde kom 'k dan niet te smaken.
 Wanneer ik daar weêr wordt aanschouwd.
 Een kind zit op mijn knie te spelen.
 Een ander drukt mijn hand met lust,
 Terwij de moeder onder 't kwelen,
 Mij welkom aan haar boezem kust.
- 3 Ik zie mij een goed maal bereiden,
 Dartele zwier komt niet te pas,
 Wij drinken met de kinderen beiden,
 Bij beurten uit hetzelfde glas.
 Met ware liefde en vergenoegen,
 Geen overvloed en weinig wijn,
 Waarbij geen ramp zich ooit komt voegen,
 Kan ieder wel gelukkig zijn.

Aria.

Laat Jupijn 't Heeläl verbazen,
 Als hij met zijn donder loeit,
 Mars in 't blinkend harnas jagen,
 Als hij 't veld met bloed besproeit.

2 Rozàlien heeft meer vermogen,
 Op mijn hart, dan deze twee,
 't Vuur van haar bekoorlijke oogen,
 Maakt mij met een lonk gedwee.

3 Als ik in haar schoot mag spart'len
 Baadde ik in een zee vol lust,
 Als ik om haar hals mag dart'len,
 Is mijn mond nooit moê gekust.

4 Ik zie de violet en roose,
 Elk om strijd op haar gelaat,
 Met een eerbare schaamte blooze,
 In haar lente dageraad.

5 Ik laat wie wil den krijgsgod minnen,
 Laat hem beven voor Jupijn,
 Ik laat mij graâg overwinnen,
 Door een lonk van Rozalijn.

Een nieuw Lied.

Ik moet loopen langs de grachten,
 Den geheele stad in 't rond,
 Zoo bij dagen als bij nachten,
 Ben ik aanstonds klaar terstond,
 'k Sprak een jufvrouw laatst heel fijn
 'k Vroeg of zij gediend wou zijn,
 Van mijn mooi en aardig snaartje,
 Van mijn mooi en aardig snaar.

2 Is het niet een aardig knaapje,

Dat daar in zijn venster leid?
 Wel wat dunkt u van dat schaapje,
 Streelt hem maar hij kan niet bijt,
 O wat is 't een lieflijk zoet,
 Als hij maar u lust voldoet
 O hoe zoet is dan 't minnen,
 O hoe zot is dan de min.

3 Jufvrouw zei: ik wil je aanhouden,
 Kom mijn schoone Engelin,
 Anders zou het u berouwen,
 En kom kijk daar dan eens in,
 Is het na u zin of niet,
 Of gij 't kan ik weet het niet,
 Kom kom kijk 'er reisjes inne,
 Kom kom kijk 'er reisjes in.

4 Of ik nog al leg te smeeken,
 'k Zie ik dachtte niet vermag,
 Daar hou ik op met spreken,
 En ik wensch u goeden dag,
 Ik ga voort weer na een âar,
 Daar ik weer speel op mijn snaar,
 Altijd vrolijk aan dat werkje,
 Altijd vrolijk aan dat werk.

De Kluizenaar.

Vrinden ik groet u altemaal,
 Ik ben een arme Kluizenaar, *bis*.
 Mijn lijf en leden die zijn gebraakt,
 Dat komt van in mijn hutje te slaapen,
 Schier moeder naakt.

2 Kluizenaar ik ben zoo vervaart,
 Als ik aan zie u grijzen baart, *bis*.
 U twee bruin oogjes en u zwart vel,

Dat past u niet te verkeerem,
Bij een Mamesel.

- 3 Meisje hoe ben je zoo kruwel,
Zeg mij wat is een Mamesel, *bis*.
Een Mamesel is een jufvrouw,
Die haar laat zoenen van brave soldaaten,
Maar niet van jou.
- 4 Meisje ga je meê na mijn huis,
Dan graaf ik een putje al in de kluis, *bis*.
ô Ouwe grijsaard je moet 'er in,
Want gij kan geen vreugd meer scheppen,
Al bij een Godin.
- 5 Meisje ga je meê na mijn hut,
Ik dou je levendig in de put, *bis*.
ô Bleeke dood wilt mijn bijstaan,
Want ik kan geen meisje meer paaijen
Het is met mijn gedaan.

De Liereman.

- Bonjour, Mademesel!
Weet gij de reden van mijn komste wel?
Met den tijd van het jaar,
Dan ben ik uwe dienaar,
Zijt gij genegen tot de Liereman?
Ik zal uw dienen waar ik mag en kan,
Voor al de Daâm!
En juffers van een goed fatsoen,
Daar zal ik een mooi deuntje voor doen,
Al die de toonen van mijn lier wel kent.
Hooft en luistert naar mijn instrument,
Hoe dat ik door mijn muzijcaal,
U zal verheugen allemaal, kapitaal.
- 2 Hooft hoe een jonge meid,
Hoorde dat ik met den avondtijd,

Was met mijn lier op straat,
 Die zoo mooi en aardig gaat,
 Die in het donker voor haar venster lag,
 Ik was verblijd dat ik de jufvrouw zag,
     Zij sprak: wel vrindje!
 Zijn al de toonen van uw lier gesteld,
 Hoe komt gij hier zoo laat verzeld?
 Ik sprak: Mejufvrouw! dat ik bij u waar,
     Gij zoudt wel prijzen deze Lierrenaar,
 Sa, doet toch open, schoon vriendin!
 Ik zal spelen naar uwen zin, Laat mij in.

- 3 Toen sprak mij de jufvrouw aan:
 Liereman! blijft maar een weinig staan,
     Tot dat ik ben gekleed,
     Mijn habijt is al gereed;
 Zij kwam beneden heel habiel en ras,
 Mits dat haar deure zonder grendel was,
     Liet zij mij binnen
 Met mijn liere in zoo'n korten stond,
 Waar ik niet anders als deze jufvrouw vond,
     Zij deed mij regt in haar slaapkamer gaan,
     Jufvrouw die vraagde zoo ik kon verstaan:
 Of ik was nog een vrij Gezel?
 Eer ik roerde mijn lierenspel, En gestel.

- 4 Peinst niet, mijn schoone jufvrouw!
 Als dat ik u bedriegen zou,
     Ik ben nog liebertien,
     Zoo gij wel aan mij kunt zien,
 Dat ik ga spelen is voor mijn plaizier,
 Om u te dienen daarvoor kom ik hier,
     Mijn waarde jufvrouw!
 Mijn beminde, wilt ge proef daarvan,
 Gij zult dan weten hoe ik spelen kan;
     Staan u de toonen van mijn lier niet aan,
     Dan zal ik weder op een ander gaan.

Want dat en scheelt mij niet een sier,
Om te spelen een keer drie vier, Op mijn lier.

- 5 De jufvrouw die lachtte dan,
En zei: mijn lieve Lierenman!
Zijt gij zoo eenen vent,
Dan ben ik ook content;
Speelt eens een deuntje in het grof of fijn,
Mits wij hier zamen met ons beiden zijn,
Stil en gestadig;
Te beginnen op accoord en maat,
Dat zoo wat zoetjes en wat langzaam gaat,
Al blijft gij tot den morgenstond,
Zoo lang gij lust in 't spelen vond,
Gij zult van mij den loon ontvangen,
Want dat liere dat staat mij aan, Wilt verstaan.
- 6 Ik heb mijn lier toen goed gesteelt,
En ik speelde voor dat zoete beeld,
Een deuntje van de min,
Naar mejufvrouw haren zin;
Al wat ik speelde het was zoet zoet zoet,
Nu, sprak mejufvrouw, uw gestel is goed,
Gij zijt de eersten,
Die mij diende van de Lieremans,
Die voor mij speelde, hetzij marsch of dans,
Daarop zerzoekt zij mij na hare zin,
Dat ik zoo spelen van de zoete min,
Van 't keeren van mijn instrument, Exelent.
- 7 Nu nam ik deftig mijn afscheid,
Met een zoentje van genegenheid,
Mits dat de dag kwam aan,
Dat ik moest vertrekken gaan,
Hooft voor 't leste, wat de jufvrouw zei:
Als gij wilt spelen, kom maar stout bij mij.
Niet zonder reden.
U te prijzen, mijn waarde vriend,

Gij zijt een ventje dat mij wonder diend.
 Eer dat ik scheide van haar woning af,
 Ik zal niet klappen wat mij jufvrouw gaf,
 Dat ik van haar niet klagen kan,
 Nog Jufvrouw van de Liereman, Adieu dan.

Een nieuw lied, op de Chou, Chou, Chou.

- Zouden wij Chou Chou niet roemen,
 In ons dierbaar Nederland,
 Daar ziet men thans kleine en grooten,
 Speelen, ziet aan alle kant.
 Ja men moet het speeltuig prijzen,
 Laat men 't noemen zot of laf.)
 Neêrland moet den held toch roemen,
 Die hun het de Chou Chou gaf.
- 2 Waar vond men ooit fraaijer speeltuig,
 Zoo vol vinding, zoo veel kunst,
 En een speeltuig, dat zoo rijk'lijk
 Deelde in veler grooten gunst.
 Ja, men ziet zelfs, dat dit speeltuig,
 Heef zoo'n overgroote kracht,
 Dat het mannen maakt tot jongens,
 Wie heeft zulks ooit uitgedacht.
- 3 Buiten dat, wat is het nuttig,
 't Zij men rijdt of gaat te voet,
 't Spaart als men wil salueeren,
 Zelfs de punten van den hoed.
 Ook geen Dame heeft te nijgen,
 Als zij haar Chou Chou maar heeft,
 Ei, wie zou iets kunnen wraken,
 Dat ons zoo veel nuttigst geeft.
- 4 Neen, de droes dat moet niet wezen,

Zulk een kunst en meesterstuk,
 Wacht in ons kunstminnend Neêrland!
 Nimmer zulk een ongeluk.
 Weg nu rateltjes en fluitjes,
 Koikkers, kooten, rinkels, tol,
 Trommeltjes en ook trompetjes,
 Want Chou Chou blijft steeds de bol.

Een nieuw lied.

Zwart wil ik wel wezen,
 Maar als de duivel niet,
 Och Betje wil niet vreezen,
 Wanneer gij mijn beziet:
 Mijn kleur belet geen min,
 ô Schoone Koningin,
 Wil mijn u gunst verleenen,
 Ivoor met Elpebeenen,
 Maak diamanten steenen,
 Zoo schoon men denken kan:
 ô Ja! ô ja! zonder dat:
 Zonder dat wil ik geen man.
 Zonder dat wil ik geen man.

2 't Is waar de kleur mismaaken,
 Maar liefde, zijt me is blind,
 Men kân tot heil geraaken,
 Als men opregt bemind,
 Stelt het uit u zin,
 ô Schoone Koningin,
 Gij weet het van te vooren:
 Dat trouw uit min gebooren,
 Bestendig uw bekooren,
 Zoo schoon men denken kan,
 ô Ja! ô ja! zonder dat:
 Zonder dat wil ik geen man,
 Zonder dat wil ik geen man.

- 3 Maar meester als wij trouwen,
 Geef zeker uw aan mij,
 Houratie maar mevrouwe,
 Geef uw nog veel daarbij,
 Zoo dat door dit gewin:
 Ons gansch huisgezin,
 En huisseljjke zaken,
 Daar door in orde raaken,
 Zoo dat ons vermaaken,
 Bestendig duren kan,
 ô Ja! ô ja! zonder dat:
 Zonder dat wil ik geen man,
 Zonder dat wil ik geen man.

Het loopende Meisje.

Wijze: *Een schoon kind, enz.*

- En meisje van ruim achttien jaren,
 Wilde van haar moeder af,
 Die haar al te streng bewaarde:
 Doch ontliet haar op een draf,
 Haal op, laat neer, loop voort,
 Laat vrij dit meisje loopen;
 Ach arme Na, waar vlugt gij heen,
 Of neemt gij Jantje met u meê,
 Men loopt rondom, dan hier, dan daar:
 Dan is het meisje kant en klaar.
- 2 Een minnaar van ruim dezelfde jaren
 Waar toe haar moeder was gezind,
 Om met haar in den echt te paaren,
 Maar het was van haar geen vrind,
 Haal op, laat neer, loop voort,
 Laat vrij dit meisje loopen,
 Ach arme Na, waar vlugt gij heen?
 Of neemt gij Jantje met u mee,

Zij loopt rondom, alhier, aldaar,
Zoo raakt dit meisje met Jantje klaar.

3 Al in de kermistijd wil weeten,
Ging zij met een ander uit,
Die haar ook zoo teer beminde,
En verkoos haar tot zijn bruid,
Haal op, laat neer, loopt voort,
Laat vrij dat meisje loopen,
Ach arme Na, waar loopt gij heen?
Of neemt gij nu een ander meê,
Men zoekt rondom, alhier, aldaar,
Naatje is nu met een ander klaar.

4 Na een korte tijd wilt weten,
Dat zij hem zoo had verleid,
Heeft zij door haar minnestreken,
Hem een ander klucht bereid,
Haal op, laat neer, loopt voort,
Laat vrij deez' zotten loopen,
Ach arme meid ô wat een spijt,
Dat gij mij zoo hebt verleid,
Nu loopt rondom, alhier, aldaar,
Want uwe klucht die is nu klaar.

5 Om hem voor de gek te houden
Was zij van harte toe gezind,
Want zij daar wel veel van houden,
Maar wierd toch van hem bemind:
Haal op, laat neer, werk voort,
Laat vrij haar eens vermaaken,
Ach arme meid, het doet mij leed,
Dat gij mij alzo vergeet,
Nu loopt rondom, alhier, aldaar,
Want hij is nu met een ander klaar.

6 Ik zal tot besluit nu zingen,
Wijl gij nu van daag bent de bruid,
Komt te zaâm, gij lievelinge,

Zingt dit liedje overluid.
 Haal op, laat neer, werk voort
 Laat vrij de schijve klinken,
 Ach lieve meid, het is nu tijd,
 Dat ik nu eens gaat drinken,
 Nu loopt rondom, alhier, aldaar,
 Want het huwelijk is nu klaar.

Het klagende Meisje.

Wijze: *Ik zal u eeuwig minnen.*

Waar blijft gij, mijn beminden,
 Ik ben hier in ontrust,
 Ik dacht u hier te vinden:
 Te smaken minne-lust,
 Ach bloem vol waard,
 Mijn schat op aard,
 Wilt u tot mijn begeeven;
 Want ziet ik steek vol minne pijn,
 Waar zijt gij, ach, waar mag gij zijn,
 Ziet mijn jonge hart,
 Wagt u met smart,
 Waar blijft gij mijn beminde, *bis*.

- 2 Wie doet u schoonheid smaaken,
 Dat ik u hier niet vind,
 Wie mag u lipjes raaken,
 Wat minnaar gij bemint,
 Zijt gij alleen,
 Al met die geen,
 Laat u in stil genaken,
 In u vertrek, daar gij nu blijft,
 Daar gij de venus lust bedrijft,
 Ach, denkt gij niet,
 Op mijn verdriet,
 Maar wel op u vermaken. *bis*.

- 3 Laat uw geluid nu hooren,
 Verheugd mij, waarde pand;
 Laat ik u rust doch stooren,
 Bindt u in geen verband.
 Opent met spoed,
 Mijn liefste zoet!
 Mijn lief, mijn uitverkooren,
 Laat mijn niet langer in deez' pijn,
 Laat ik alleen uw Minnaar zijn,
 Ik bemin u zeer,
 Bemind mij weêr,
 Wilt mij trouw liefde toonen. *bis.*

De dochter van Jan van Leijden.

- Wel wat een raar geval,
 Moet ik u gaan verhalen,
 Al van twee liefjes dan,
 Die beminde zoo malkaâr,
 Door zuivre liefde en trouw,
 Als echte man en vrouw.
- 2 Hoort wat hieruit ontstaat,
 Haar ouders dit aanhoorde,
 Vol boosheid ende kwaad,
 Dit wilde gaan verstooren,
 Hij sprak zijn dochter aan,
 Gij zult hem laten gaan.
- 3 Zoo gij dit durft bestaan,
 Zult gij van ons niet erven,
 En in een klooster gaan,
 Wij zien u liever sterven,
 Doet dan toch ons begeert',
 Want hij is Gereformeerd.
- 4 Zij viel toen in onmagt,
 En zij en kon niet spreken,

- Albert kwam voor den dag,
Met liefde heel ontsteken,
Hij sprak: och, Liefje zoet!
Bedaar toch uw gemoed.
- 5 Haar vader sprak hem aan,
Wilt uw geloof verlaten,
En wordt dan Roomschegezind,
Met liefde bovematen.
En trouw dan met uw Lief,
Houdt haar tot uw gerief.
- 6 Hij beloofde dat met mond,
Maar 't hart kon het niet wijden,
Hij kreeg daarvan berouw,
Zijn gemoed kon dat niet lijden,
Hij riep toen overluid,
Ik schei er weêr van uit.
- 7 Toen werd haar moeder kwaad,
Met achterdocht wilt weten,
Eer dat het was te laat,
Liet aan haar vader weten,
Hier diend wel op gelet,
Zij nam haar bij zich te bed.
- 8 Maar dit duurde niet lang.
Zij had daarin geen behagen,
Het missen van haar man.
Kon haar natuur niet dragen.
Zij stuurde haar heen en weêr,
Lag ze bij haar zuster neêr.
- 9 De zuster hierop let,
Liet dat haar Liefste weten.
Als dat zij bij haar te bed,
Malkander konden spreken,
En dat uit liefde en trouw,
Maar niet als man en vrouw.

- 10 Maar vrienden hoort eens aan,
Men ging daar overleggen,
Twee Liefjes met elkaâr,
Zonder iemand te zeggen,
En dat met goed accoord,
Te trekken zamen voort.
- 11 Men huurde dan een chais,
Met twee gezwinde paarden,
Die liepen nacht en dag,
Schielijk over de aarde,
Zij vlogen met een zweev',
Al naar de stad van Kleef.
- 12 O, Jan van Leijden! hoort,
Nu zit gij in benaauwen,
Uw dochter die is voort,
Pelkooren zal haar trouwen,
Hij is nu Roomschezind,
Gelijk u eigen kind.
- 13 Die dit liedje hebben gedicht,
Dat bennen drie Gezellen,
Hun hartjes zijnen ligt,
Zij gaan het ook vertellen,
En zingen met een vlugt,
Van deze rare klugt.

De Droom.

Ik heb de gansche nacht,
Mijn zinnen laten dwalen, *bis*.
Aan zoo een holle boom:
Veel vreugde, zonder schroom,
Mijn dagt ik lag en sliep,
In zoo een vreemde landen, *bis*.
En dat in eenzaamheid,
't Duurde zoo een korte tijd.

- 2 Mijndunkt ik zag van ver,
Een helder schip laveeren, *bis*.
    Zoo sierlijk gebouwd,
    Geheel van ebbenhont.
De vlag was rood satijn
Sneeuw witte zijde zeilen, *bis*.
    Twee ankers ten toon:
    Van goud en zilver schoon.
- 3 Veel paerlen diamanten,
En weinig der gezanten, *bis*.
    Daar was alles abundant:
    Nooit schoonder schip gestrant.
De stuurman van het schip,
Deed anders niet als pijlen, *bis*.
    Om dat hij was belaan,
    Dat zijn schip zou vergaan.
- 4 De constapel van het schip,
Deed zijn courasie blijken, *bis*.
    Aldoor de tellegram,
    Spoog niet als vuur en vlam.
Wanneer de heldere zon,
Moest van zijn stralen wijken, *bis*.
    Al door de felle vlam,
    Haar helderen glans benam.